

men det er alt for sjældent, at der er nogle, der forsøger at danne sig et overblik over, hvor stort problemet er, hvorfor problemet er der, og hvad vi kan gøre ved det.

Det her forslag er et lille skridt på vejen, men jeg kunne godt ønske mig langt flere tiltag, for at vi får sat fokus på den diskrimination, der rent faktisk finder sted på det danske arbejdsmarked over for folk med en anden etnisk herkomst end den danske og med nogle andre navne.

Hvis vi skal hele vejen rundt, hvad angår at få flere flygtninge og indvandrere ansat, kunne man tilsvarende forestille sig, at vi så på konsekvenserne af de enkelte lovtiltag, som denne regering har stået for, med etniske ligestillingsbriller. For det er så vigtigt for integrationen, at folk får en plads på arbejdsmarkedet.

Her behøver jeg bare at nævne afskaffelse af hjemmeserviceordningen og afskaffelse eller delvis afskaffelse af skolepraktikordningen. På det sidstnævnte område kan man se dokumenteret, at de, der i dag står og mangler praktikpladser, i vid – ikke hvid med h, men uden h – udstrækning er af anden etnisk herkomst end dansk. Det gælder ikke mindst på byggepladsområdet, hvor skolepraktikordningen jo er et af de områder, der har været ramt af nedskæringerne.

Generelt set kunne vi ønske os en integrationsdebat, som holder sig på det niveau, der hedder: Hvad gør vi for at skaffe arbejde til alle og ikke mindst for at skaffe arbejde til de mange flygtninge/indvandrere, som i dag er arbejdsløse.

Vi kan altså støtte dette forslag.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne takke for de pæne ord og den tilslutning fra en lang række partier, som er kommet til forslaget. Jeg vil også gerne kvittere for, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr til sidst peger på det centrale, nemlig at her er der tale om et tiltag på efterspørgselssiden. Hvordan får vi efterspurgt noget mere arbejdskraft, som er flygtninge/indvandrere, i stedet for den evindelige kredsen om udbuddet, altså at vi snakker om de enkelte mennesker og om, hvad vi kan gøre for at få dem til at komme ind på arbejdsmarkedet.

Jeg vil også gerne slå fast, at mangfoldighed er sådan et lidt luftigt begreb, som også hr. Jes-

per Langballe var inde på. Der er to ben i det, som er vigtige for os.

For det første er det vigtigt, at vi begynder at se flygtninge/indvandrere som en ressource. Velfærdscommissionen har redegjort meget nøje for, at det rent faktisk er sådan, at en væsentlig del af de problemer, vi står over for, den demografisk udfordring, kan løses med en bedre integration, og derfor er de en ressource.

For det andet er indsatsen mod diskrimination også en meget væsentlig del af det.

Hvis vi ser på det med ressourcen først, må vi sige, at her er vi altså i en situation, hvor det offentlige ikke udnytter den ressource i nær samme grad som de private.

Kl. 16.30

På Venstres landsmøde havde statsministeren travlt med at gøre det til den private sektors ansvar og sagde, at nu måtte virksomhederne åbne sig. Jeg kan godt forstå, at både Dansk Industri og Dansk Arbejdsgiverforening blev fortørnede, når det faktisk har vist sig, at 85 pct. af fremgangen i flygtninges og indvandreres beskæftigelse er sket i den private sektor, hvorimod det offentlige står for en meget lille del. Det er beskæmmende, at selv om det offentlige beskæftiger en tredjedel af den samlede arbejdsstyrke, når vi ser på arbejdsmarkedet generelt, er kun hver femte ansatte flygtning/indvandrer. Det offentlige halter bagud, og det er her, regeringen kunne starte i stedet for at kaste med sten i sit glashus. Regeringen kunne gøre noget for at øge brugen i den offentlige sektor af arbejdskraft med anden etnisk baggrund end dansk.

Også diskriminationsspørgsmålet er vigtigt. Det har ikke været meget fremme i debatten, men det er vigtig at holde sig det for øje. Ugebrevet A4 spurgte i september 2005 endnu en gang et repræsentativt udsnit af flygtninge og indvandrere om en lang række forhold, og det viste sig, at andelen af flygtninge og indvandrere, der havde oplevet diskrimination, var steget fra 25 til 33 pct. inden for de sidste 2 år. Hvis man har svært ved at tro, at det foregår i det offentlige, vil jeg bare ganske kort ridse en lille historie fra Susanne Naurs bog »Mangfoldighed i Arbejdslivet« fra Børsens Forlag op.

Anita stammer fra Ghana. I 2003 blev hun færdiguddannet som socialrådgiver på Den Sociale Højskole i København og gik derfor straks i gang med at søge arbejde. Hun ønskede at arbejde med børn og søgte derfor en socialrådgiverstilling på et familieafsnit i en storkøbenhavnsk